Tisztelt hölgyeim...

(folytatás az előző oldalról)

A gyermek sem tud igazán örülni a lopott ólomkatonának, valahányszor a kezébe veszi, eszébe jut, hogy nem kapta, hanem lopta és nem jó vele játszani, egészen addig, amíg vissza nem adja vagy legalább vissza nem csempészi a jogos gazdájának.

Kedves Barátaim! Úgy látom, a verescsillag már elvásott, a fák, melyeket Varjassy báró ültetett, lassan felnőnek, itt az ideje, hogy leüljünk az árnyékukba.

Mindezt nem tehetjük erővel és erőszakkal,
- egyrészt, mert nem volnánk rá képesek
- másrészt, mert méltatlan volna hozzánk.

De higgyék el, hogy a miénk is lehet, ha akaratunkat a hitre és szeretetre építjük.

Most olyat kell csinálnunk, amit nem gyakoroltunk az utóbbi időben. Össze kell fognunk és keményen dolgoznunk. Erőt kell sugározni, erőt s nagy-nagy szeretetet és a megosztottságot el kell felejteni, a nemzetet megosztókat ki kell zárni, nem csak a hatalomból, de közülünk is. Az Isteni szeretet minden sugarával egységesnek és erősnek kell lenni, és ha ez meglesz, higgyék el, a fák, az erdők, a hegyek, a folyók mind hazajönnek maguktól, és a tolvajok visszaadják kertünk hiányzó részeit. Rá fognak jönni, hogy 1920. június 4-én nemcsak Magyarországot csonkították meg, hanem vele együtt Európa szívét is darabokra szedték. Európa beteg, nagyon beteg és nem lehet másként meggyógyítani csak ha összerakják a szívét. Nekünk mindezt szeretettel és erővel kell szolgálnunk, magasról - a Wass Albert-i kék hegyek magasságából, onnan kell látni egy tisztább egy erkölcsösebb dimenzióból, míg másoknak, elsősorban a kapzsi szomszédainknak pedig bocsánatot kell kérni, a győztes hatalmakkal együtt, különösen a franciáknak és mindazoknak, akik aláírták ezt a borzalmas forgatókönyvet. És ahogy azt Mitterand francia elnök már korábban Budapesten is elmondta: „... jóvátételt kell fizetni a magyaroknak, mert egy ilyen csapást egyetlen nemzet sem viselne el."

Minden esetre az biztos, hogy Isten gyönyörű, teremtett világát csak a közös lélek és a mérhetetlen szeretet gyógyíthatja meg.

1996-ban arra a kérdésre, hogy mit gondol Wass Albert arról, hogy a jelenlegi Magyarországon mi volna a legfontosabb tennivaló, azt mondta: „Az országlakosok gyülekezetét, nemzetté kell formálni."

A nemzetté válás nem üzlet, a nemzetté válás során nem kereshetünk személyes előnyöket és ne is keressük benne a hasznot, mert annak előnyeit más dimenziókban és más egységekben mérik. Erről szintén magunkévá kell tenni az egyik legcsodálatosabb Wass Albert-i gondolatot: „Mert tudod valahogy így van ez: az ember jár-kel a világban, mint valami nyugtalan vadállat és valamit keres. De alighogy megtalálta már hasznot akar belőle, és ezzel el is rontja a dolgokat. Mert a világ nem arra való, hogy hasznot hozzon valakinek. A világ arra való, hogy szép legyen, békés legyen, jó legyen, hogy élni lehessen benne fáradsággal, de haszon nélkül. Mert az élet értelme a szép, és a haszon a leghaszontalanabb szó, amit az ember valaha is kitalált. Pedig ma már annyira van vele, hogyha valami szépet meglát nyomban arra gondol: mi hasznom lehetne ebből? S ezért van az, hogy amit ilyen céllal fölépít, az hamarosan le is dől. Legtöbbször egy másik ember dönti le, aki irigyli a hasznot, és a helyén nem marad más, csak egy folt csalán: az ember örök nyoma."

Fogadjuk meg Wass Albert intelmét, szeressük egymást, szeressük az életet, szeressük a teremtett világot és legyen ez a szobor jelkép a mi városunkban az együvétartozás és a nemzetté válás jelképe. Mi itt Törökszentmiklóson külön is adjuk meg a magyar állampolgárságot Wass Albertnek, bocsánatot kérve halálában azért, amit 1996-ban a Magyar kormány elkövetett: megtagadván Tőle mindezt, majd kínlódva, botcsinálta módon megadva.

Rövidesen levesszük róla a leplet, hogy ezentúl minden nap láthassuk Őt, s Ő is láthasson minket: **miként válunk nemzetté az Ő akarata szerint. Amen.**

A Wass Albert Szoborállító Bizottság nevében, Isten iránti hálával, átadom ezt a szobrot Törökszentmiklós város polgárainak.

Ladányi Sándor

A beszédet a Törökszentmiklósi Református Egyházközség kérésére tesszük közzé.

FAÜLTETÉS

Most tisztelettel kérem Önöket, hogy csodáljuk meg annak a vadalmafának az ültetését itt a szobor mögött, melyet három kedves barátunk hozott el a Keleti-Kárpátok legkeletibb széléből, a Kommandó oldalából, hogy elültessük Győrfi Sándor Wass Albert-szobra mellé.

Ők: Csapó Ferenc, Békési Gábor és Ladár György. Köszönjük az önzetlen munkájukat és ezúton köszönjük Csíkos Tibor kovásznai erdész segítségét is!

Azt mondom Nektek, mint Dobrudzsában Mózsi az öreg Mártonnak – Ti hoztátok Titeket illet a tisztesség, hogy elültessétek.

A fa ültetésének ötletét is Wass Albert adta: az „Elvásott a veres csillag" című regénye végén, amikor a kitelepített kommandói magyarokat elvitték a Duna-deltába és ott lágerekbe zárták Őket. Ekkor Táncos Mózes /Mózsi/, a regény főhőse elővette azt a vadalmafát és földet, amelyet otthonról hozott magával és a tábor lakóitól körülvéve elültették a tábor közepén. Mivel a fa ültetése ott is júniusban történt a csodálkozó emberek közül megszólalt a kalotai tiszteletes a fejét rázva:

„- Nem lesz ebből fa Mózsi! Nem arra való föld ez.

- Eltelt az ültetés ideje – toldotta meg a szászok papja, nem kedveli a fa, ha ilyenkor háborgatják.

Mózsi vállára vette a kicsi zsákot, visszanézett még egyszer a kicsi facsemetére, azután így szólt oda a papnak a válla felett – Mi sem kedveljük ezt a helyet mégis itt vagyunk...

A fa se válogasson ha Székely akar lenni."

Ezért e felszentelt kis fa mellett az alábbi táblát helyeztük el:

Vadalma – Málus Sylvestris (L.)
Ültették a szoboravatók 2010. június 6-án vasárnap, emlékezve a trianoni gyászra.
Wass Albert: Elvásott a veres csillag című regénye Mózsijának mottója alapján „A fa se válogasson,
ha Székely akar lenni."